

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6426/2021
28.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Гргић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Татјана Хаци Лазаревић, адвокат из ..., ради утврђења права својине и предаје у посед, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3845/20 од 10.09.2020. године, у седници одржаној 28.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3845/20 од 10.09.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3845/20 од 10.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24708/16 од 26.12.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је власник гараже бр. .. која се налази у Београду у улици ... бр. ..., трећа са десне стране, величине 14 м2, на основу уговора о купопродаји гараже који је оверен пред Другим општинским судом у Београду под 1Ов бр 24173/03 од 07.12.2003. године, што је тужена дужна да призна. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да се из гараже ближе, описане у ставовима првом и другом изреке, изнесе све своје ствари и преда је тужиоцу на слободно коришћење и располагање у исправном стању. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 117.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3845/20 од 10.09.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер нема разлога који указују на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, као ни потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужбеним захтевом се, између осталог, тражи утврђење права својине тужиоца на предметној непокретности - гаражи по основу куповине од истих продаваца од којих је ту непокретност касније купила и тужена. Имајући у виду да право својине делује према свима (*erga omnes*), у спору ради утврђења права својине по основу јачег правног основа пасивно су легитимисани продавац и остали купци исте непокретности, као нужни супарничари. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у оваквој врсти спорова (члан 211. Закона о парничном поступку), имајући у виду да тужбом као нужни супарничари нису обухваћени на страни тужених и продавци предметне непокретности. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

По члану 28. ЗПП ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Тужба у овом спору поднета је 12.02.2009. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност вредност побијаног дела предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а не ради се о спору мале вредности имајући у виду садржину тражене правне заштите, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић